

A sírt üresen találják, és az asszonyok az örömhírral sietnek, futnak, hogy megoszthassák a tanítványokkal, barátaikkal. Az őrök pedig talán hasonló vehemenciával tájékoztatták a fejleményekről a főpapokat.

Az evangéliumi részt olvasva azon gondolkodom, hogy hogyan kapunk és adunk tovább híreket, hogy mi kell ahhoz, hogy valamit igaznak, mást pedig hamisnak, félrevezetésnek ítélek meg. Az asszonyok az üres sír láttán örültek, és semmi kétségük nem maradt a várt és hitt feltámadás bizonyosságában, amikor Jézus szembejött velük az úton. Az írás szerint megragadták a lábát, tehát kézben tartották, érintették Jézus *élő* testét!

A másik oldalról pedig, valaki olyantól hallani egy hírt, aki erős, aki a hatalmat képviseli, aki adott esetben megvéd egy esetleges rossz döntésem következményeitől – ez egyfajta kényelmes bizonyosságot jelenthetett a zsidóknak, különösen azoknak, akik nem tartoztak Jézus közvetlen körébe. A sztorinak így számukra is megnyugtató vége lett – hiszen a sírbolt ürességéről mindenki megbizonyosodhatott, de arra, hogy mi történhetett, már nem kellett saját választ keresniük.

Én mikor nyugszom meg egy-egy kérdésemet, kétségemet illetően? Kell, hogy én magam tapasztaljam, vagy elég, ha valaki olyan ad útmutatást, aki számomra hiteles?

Mai korunk egyik alapvetése, hogy az információ birtoklása fontos és értékes (sok információ birtoklása pedig még fontosabb és még értékesebb!). A legtöbb állítás valódisága és cáfolata mellé is szócikkek százai sorakoztathatók fel az interneten, és kedvünk szerint választhatunk a számunkra tetsző buborék kínálta magyarázatokból. Ami pedig nem tetszik, és úgy érezzük, hogy a világképünkbe *már nem fér bele*, azt az információt könnyű negligálni (például azzal, hogy „ezek a fiatalok”, vagy épp, hogy „ezek az idősek”!).

Istenem, köszönöm, hogy van kivel megvitatom a benyomásaimat, gondolataimat. Köszönöm, hogy adtál mellém családtagokat, közösségi testvéreket, és adsz mellém felebarátokat, mindenkit egy-egy különböző nézőponttal, egy-egy új perspektívával. Köszönöm, hogy van kivel együtt örülnöm az Örömhírnek!

Garay-Kiss Dorka, Budapest